

AMICULU FAMILIER

FOIA BISEPTEMENARIA
PENTRU TOTE TREBUINTIELE VIETIEI SOCIALE.

INSTRUCTIUNE.

DISTRACIUNE.

Va esi in 1/13 si 15/27 di a fie-carei lune. Pretiulu de prenumeratiune pre I. anu e 3 fl. v. a. pentru Romani'a si Strainatate 8 franci — lei noi. A se adresá la REDACTIUNEA foiei in Gherl'a. — Szamosujdr.

Renascerea limbei romanesci in vorbire si scriere.

IV. Originile romanesci dein latin'a vulgaria si legile principali ale desvoltarei unei limbe.

(Continuare.)

Crescundu in alu patrule periodu totu mai multu poleirea, ba molesirea Romániloru si latindu-se cerculu loru de idee si concepte, autorii vrendu nevrendu inavutira tesaurulu latinei cu numeroase cuvante noue, si inea formandu-le, cu scire au fóra scire, dupa graiulu lat. poporale, de ale carui legi formative nu se potura feri de totu. Veni si una alta pré momentósa impregiurare intru ajutoriulu memoratei inavutiri: crestinismulu. Scrietorii crestini avendu intentiunea de a iniuri cu scrierile sale asupr'a masei poporului, desconsiderá eleganti'a stilului si se apropi'a mai multu de usulu vorbirei vulgari, completandu chiaru si tesaurulu lexicale alu latinei cu multe cuvante nóue, alesu pentru idee suprasemtiuali. Chiaru si sintasea latinei nu scapá fóra straformári. Cumu se fia scapatu?! Cà-dí scrietorii, si de s'aru fi feritu de vorbe si flesioni poporali, totusi cugetandu eli in limb'a poporului, cu carea se dedase dein copilaria-si, erá preste potintia se nu folosésca adese une si alte constructiuni mai poporali. Deci desi unii, bunaóra Lactantiu, imitédia inea cu destula desteritate clasicetatea de auru, aflamu já una limba lat. scripturale africana cu Arnobiu si Augustinu, alt'a galicana cu Sidoniu, si alt'a arcaisteca cu Frontone cá representanti. Cu tóte acestea tonulu séu gustulu stricatu alu fruntasiloru Romei, educatiunea loru mai multu gréca decâtu romána, conversarea clasiloru culte mai eschisivu in limb'a gréca sel., inaintá cu pasi rápedi destinulu fatale alu latinei clasice. Depre la mediulocu periodulu ea trage de móрте, cá si imperiulu. De sene se intielege, cá ést'a stare a clasicei nu potú se nu fia favorabile dialectului lat. vulgariu, carele dein ce in ce se redica la totu mai mare insemnatate.

Seclele VI. pana inclusivu alu IX., cu cari coincide

a dou'a epoca a limbei rom. un'a cu a literaturii nóstre tradiitionali, formédia periodulu alu cincile. E periodu alu transitiunei, momentu alu crisei acest'a, in carele limb'a lat., já mórtá, cá una fenice renascu dein cenusi'a sa, séu cá unu sierpe si-depuse vestimentulu si esterioriulu invehitu alu elasticitatei, infaciosiandu-se pe urm'a urmeloru in form'a nóua a limbeloru neolatine. Latin'a scripturale, já demultu instrainata de viéti'a comune cotidiana, si latin'a popularia, carea in gur'a masei poporului se desvoltá mereu in deplina vigóre, ajunseru acumu a fi un'a alteia neintielese. Ce urmá de aice? Pré naturale ace'a, cá in fine omulu lat. eruditu precepú, cumu cá in casulu estremu poporulu póte fi fóra dinsulu, dara dinsulu nu fóra poporu; deci fú costrinsu a recunósce duplicetatea limbei sale: form'a antica a cestei-a mai pastrandu-o cá idioma docta nemai-espusa scaimbáriloru tempului, éra form'a-i poporale admittiendu-o de voia de nevoia pentru comerciulu vietiei de tóte dílele. Mai multu inea: dein caus'a memoratului usu cotidianu alu dialectului lat., vulgariu insusi eruditulu cugetá acum multu mai insioru in acest'a, decâtu in latin'a clasica mórtá; apoi in cosecentia celoru cugetate vulgariu-latinesce le si dá pre totu pasulu, de cele mai multe ori firesce preste voi'a sa, forme si intorsure vulgari-latinesci. Latinetatea media este unu reflexu si unu testimoniu alu acesteia cugetári si vorbiri a scriptoriloru latini in cutare dein dialectele neolatine, carile pre acestu tempu si-inaltia dein ce in ce mai maistosu capetele.

Se nu ne mirámu necedecátu de ace'a, cá atât'a tempu le trebuí neolatineloru, pâna candu se apara in desvoltatiune scripturale nedependente. Lucrulu se esplica pré firesce de acolo, cá Rom'a, cadiendu politicesce, se

adoperă a-si sustiené poterea și a-si păstră domni'a lunei prein potestatea ecleziasteca, spre care scopu pastră limb'a lat. in basereca că una legatura spiretale, cu carea se impresore tóta omenimea crestinita. Deci invetiati și scrietorii acelor tempuri, trebuindu mai preste totu se invetie și se folosésca dein oficiu latin'a, pre ficele acestei-a nu le considerá de perfecte și perfectu indereptatite cu limba mama. Adauge prejudeciele, cari scimu cu totii, cătu de multu se opunu și stau incontr'a acelei-a, că se parasimu usulu traditionale alu cutarei limbe scientificé au oficióse, și se recunóscemu prelanga dins'a pre una alt'a, mai vvia și póte și mai vigorósa. Dara inca in casulu nostru, unde erá vorba de a destroná una limba, carea atáte sute și miie de ani demandase lunei intregi! In fine inse totu veni, căce trebui sa venia, și periodulu alu siesele, inceputoriu cu seclulu X.; veni tempulu deplinei coscientie-desene a limbelor romanice, candu ele ajunsera a se infaciosiá lunei, nu mai multu că simple dialecte lat. poporali, ci că limbe neolatine desvoltate, crescute, majorene, de-sene-statatórie, și de candu ele incepu a avé já mai notabili monumente limbali și literarie.

Asiá se desvoltá in decursulu seclorulu grainulu latinu rusticu, și se ramurí cu incetulu in cele siese limbe neolatine sorori. Nu se póte derept'acea cu una clase de eruditi sustiené, că neolatinele s'aru fi desvoltatu și formatu pre basea limbelor poporatiuniloru sujugate de Románi, in acelu intielesu, că ultimele aru fi óresicumu mam'a, éra latin'a tat'a neolatinelor; séu că neolatinele aru fi plane unu resultatu alu amestecului latinei cu limbele gintiloru supuse, alesu cu celtic'a, cumu se adoperá a demonstrá Anglesulu Bruce-Whyte¹⁾; séu că, totu cam in modulu acést'a, s'ar fi nascutu antáiu provincialea, apoi dein acést'a cele-alalte neolatine, incátu dara provincialea ar fi mam'a, latin'a mósi'a neolatinelor, precumu i se pareá pré invetiatiului Raynouard²⁾.

Inse chiaru asié nu se pote admite nece contrariulu predíselorulu pareri, sustienutu de alta clase de invetiati, cumu că adeca limbele romanice si-aru fi detorindu originea loru infusului limbei gintiloru barbabe, in prima germane, cari irupsera in imperiulu románú și lu-cutropira, incátu dupa acésta opiniune limbele barbariloru aru fi órecumu parintele fruptificatoriu alu mamei lat. Barbarii cuceritori, se dice, aru fi inceputu dein necesitate a vorbi in limb'a poporului lat. sujugatu, vedf-bine că schimosindu-o, stricandu-o, și sucindu-o că vai de ea dupa idióm'a loru barbara: apoi cu acést'a limba lat. barbarisata in urma și incetu pre incetu s'ar fi dedatu și impacatu și poporulu lat. dein diferitele părți ale lunei romanice. Nu; neolatinele, dupa parerea mai intemeiata și acceptabile a clasei a trei-a de invetiati, nu suntu alt'a, decátu desvol-

tatiunea și ramificatiunea cătu se póte de firsca a latinei vulgari¹⁾. Numai asiá ne potemu splicá momentosulu și necontestabilele faptu, că neolatinele pre cătu de una parte aréta una insemnata abatere de la latin'a clasica chiaru in acelu puntu, pre carele cade celu mai mare pondu la comparările și cercetările genesei limbelor, in puntulu formelor gramatecali, a declinatiunei, conjugatiunei sel., cumu și in puntulu sintasei, pre atátu de alt'a parte ele in cestiunatululu puntu aparú tóte p'ací asemeni, aparú in estu respectu alu desvoltatiunei lorú a fi fostu conduse tóte de unulu și acelasi geniu creatoriu.

Suntemu departe de a vré cu ést'a a negá mai multu au mai pucinu numerósele vorbe și ingredientie straine, ce in diferitele neolatine sub decurgerea seclorulu se intrusera dein varie limbe acusi mai multu acusi mai pucinu eterogene. De acést'a n'au scapatu nece ele, n'a scapatu și nu scapa nece una limba in lume. Dara memorat'a unetate gramatecale și sintacteca a neolatinelorú facia de gramatec'a și sintasea latinei clasece nu admite, asiá credemu, unu amestecu alu lorú mai esentiale cu limbele diferitelorú poporatiuni barbabe, ci militédia vigorosu prelanga ace'a, că ele se desvoltara cătu se póte mai naturale in directiunea capetata de la vét'r'a parintésca, de la stravechi'a latina poporale, vulgaria, rustica.

Se intielege de sene, și o spusemu mai susu și o repetimu denou, că atinsele fasi de desvoltare ale neolatinelorú occidentali le percurse și romanésca nóstra. Le percurse; inse totusi cu órecare diferentia. Anume celea și dupa caderea imperatíei rom. occidentali remasera totu sub aripele latinéscai domnitórie in baserec'a apuséna. Ce mare norocire fú ést'a pentru dinsele! Erá aripe mamesci, sinu mamescu acést'a; și sub aceste aripe și la acestu sinu cătu de multu se incaldíra, cătu nutrementu sanetosu și corespondiatoriu firei lorú capetara mereu, cătu fúre padíte de insociri nenaturali prea intime și de retaciri pericóse dinsele pana la deplina majorenetatea lorú!

Ce cu totulu alt'a i fú ursitu dialectului lat. vulgariu straplantatu in romantecela și manósele regiuni ale peninsulei trace și ale Daciei traiane! Dupa ce romanésca in prim'a epoca a conceptiunei și nascerei sale avú și ea parte de scutulu și prein urmare de una iniurintia mai binefacutória a cousangenei latine clasice, că a limbei diplomatice și oficióse și in mentiuionatele tienuturi traco-daciane, indata in epoc'a sa a dóu'a de la secl. VI—IX. ea devene insulata de tóta lumea lat., se trediesce cercudata giuru impregiuru de elemente și limbe eterogene, e avisata a se incercá se amble pre petiórele sale și a se desvoltá dein poterile sale proprie, neaternatu de latin'a claseca. Oficiositatea acestei-a, a limbei lat. clasece, mai deodata cu caderea imperiului rom. apusénu incéta și in imperiulu resaríténu, de carele se tieneá colonii latini traco-daciani. Inca deprein secl. VI. oficiali cá Ioane Capadocianu se incumeta dein propri'a lorú potere

¹⁾ Bruce-Whyte Histoire des langues romanes, Paris 1841—42. III. t.

²⁾ Raynouard Grammaire comparée des langues de l' Europe latine dans leurs rapports avec la langue de Troubadours, Paris 1821; pag. 1 s. u.

¹⁾ Vedi autorii dein memoratele trei clasi la Fuchs o. c. pag. 3—28.

a o scôte și elimină dein magistrature,¹⁾ pana ce in urma la a. 602 imperatul Foc'a o scôte dein usulu vietiei publice prein edictu formale, inlocuindu-o cu elea'a. Estumodu lumea se desceptă intr'una buna demanétia, că elementulu grecu in părțile și in posesiunile române orientali fôra trasetura de sabia incaleca pre celu latinu.

Una nôpte lunga, lunga de patru secle, si-estinde acumu aripele sale negre și fiorôse preste colonii traianidi și aurelianidi. Dara acésta nôpte amu poté-o nu fôra temeiu numi nôptea creatiunei poporului romanescu și a limbei lui, asiá câtu dupa trecerea acelei nopti de la secl. X. incôce gintea și limb'a romanéscă se ivescu já cá atari pre scen'a lumei și istoriei.²⁾ Chiaru de acea de la acumu memoratulu seclu pana la alu XIV. inclusivu credemu a poté fipsá a trei-a epoca a limbei romanesci și a literaturii ei inca totu traditiunali, in care epoca natiunea nôstra atâtu in stang'a câtu și in derépt'a Danubiului se aferma pre sene in varie state nedependenti, natiunali.

Isolatiunea elementului lat. traco-dacianu in evulu mediu decâtra tóta cea-alalta lume latina avù, cá mai tôte lucrurile in lume, látura sa buna și látura sa rea. Romanéscă nôstra in cursulu desvoltatiunei sale, opinâmu că chiaru dein caus'a numitei insulatiuni, remase nu intru un'a dein formele sale mai credintôsa și mai conforme stravechiei latine rustice decâtu insasi limb'a italiana, cá se tacemu de alalte neolatine, care italiana innotă dein ce in ce mai incolo in torentele directiunei, ce literaturii lat. ai etatei de auru dedese latinei, sustituiundu p. e. pre u alu pronunciei rustice totu mai multu cu o mai urbanu³⁾ asiá câtu adi in sor'a itala vedemu pré numerosi o si acolo unde nece latin'a claseca nu-i aveá. Acést'a de una parte, de partea cea buna. De alt'a inse limb'a romanéscă indata la nascerea și dupa nascerea sa se veditú ajunsă intre elemente unulu cá unulu eterogene, straine, ostili, între elementele Gotiloru și Gepidiloru, Huniloru și Avariloru, Slaviloru, Magiariloru, Turciloru și Greciloru: totu vecini, nemica mai pucinu decâtu folositori și priintiosi pentru gintea și limb'a nôstra. Cu tôte acestea primele patru poporatiuni abiá de au adusu romanéscă vre una stricatiune; celu pucinu filologiei comparative nu i-a su-

¹⁾ I. *Lydus* de magistr. lib. III. 68; éra in lib. II. 12 serie, cá érá unu oraclu vechiu in carmine, ce-lu diceá cá se trage de la Romulu și se aflá la scrietoriulu Fonteiu, dupa care oraclu Români voru fi parasiti de Fortun'a cea buna, candu si-voru uitá de limb'a parintéscă.

²⁾ *Georg. Cedrenu* 2,435 amintiesce mai antâiu nescari „caletori vlachi“ in a. 976; apoi *Annal. Barenis*. M. G. SS. V, 53 memorédia »Vlachi« in óstea imperatului bizantinu, cu carea la 1027 se duse contr'a Saracenciloru dein Sicili'a; deinceóce de Dunare Romanii suntu memorati de *notariulu anonimu alu regelui Bel'a* la a. 905, candu Ungurii lui Tuhutum nevalira in Ardélú; apoi *Nicet'a Choniates*, ed. Bonn. pag. 171, i amintiesce pre la a. 1164 cá locuitori já și prein Galici'a.

³⁾ *Priscian*, Inst. grammat. I. 6, 35 și III. scrie, cá Latinii celi vechi diceá quægrum, cunchin, huminem, fruntes, frundes etc., »quæ tamen a junioribus repudiata sunt quasi rustico more dicta.« Asiadara liter'a u, éra nu o, cumu aferma *Diez* II. 12, érá caracteristica latinei vulgari.

cesu inca a descoperi in limba-ne nece câtu e unu cuventu hunicu ori avaricu. In limb'a Goto-gepidiloru i se paruse repausatulu I. Maiorescu a fi datu de vre cincicuvente romanesci, (*Rumoneis, Rumonim, hausjan, aljar, mais*, romanesc: Românu, audire, aiure séu aliure, mai), Mangiuc'a derivă vorb'a *hotiu* de la Gotu, fûre inse ambii refutati de pré eruditulu B. P. Hasdeu;¹⁾ asemenâri intre limbele goto-scandinave, islandice sel. și intre roman'a se sfortiasse a descoperi și aretá J. C. Schuller, refrantu de J. Maiorescu prein eminentele tractatu „*Anti-Schuller*“²⁾; éra Hasdeu tiene goto-gepida numirea dînei *Film'a* la Banatienii nostri.³⁾ Atât'a e tóta amestecatur'a romanei cu aceste limbe.

De unde ôre se se esplice faptulu, cá romanéscă remase asiá de crutiata dein partea loru? Ôre de acolo, cá colonii cu legiunarii români sub Aurelianu imperatu pre la a. 274 dein stang'a Dúnarei s'aru fi mutatu toti in regiunile dein derépt'a fluviului rege, incâtu in evulu mediu n'aru fi mai venitu in atingere sucesiva cu cestiunatele popôra barbare, dein cari regiuni apoi Români numai in secl. IX. au XIII. aru fi remigratu in Ardélú, Munteni'a și Moldavi'a? Ésta parere despre patri'a Romaniloru in evulu mediu o emisera antâiu și antâiu la finele seclului tr. și inceputulu celui presente Sulzer și Engel, éra in cele dône diecenie ultime, dein ratiuni de statu și politece iusioru de gâcitu, o improspetara R. Rösler, P. Hunfalvy și alii.⁴⁾ Dara e de creditu ôre, cá migratiunea unni poporu de câteva sute de miie, spre a nu dice de celu pucinu unu milionu, — in care suma au trebuitu se fia Români la pretins'a loru remigratiune, cá se se inmultiesca pana la respectabilele numeru de optu milióne de Romani locuitori adi in sting'a Dúnarei, — se nu fia semnalata nece cu una iota séu cu unu cuventielu dein partea istoriciloru contemporani? Se pôte ôre ratiunabile macaru presupune asiá ceva? In primele secle ale regatului ungurescu se templa unu scaimbu in posesiune, se intemeiédia unu satuletiu („nova plantatio“), inmigra dein părțile Moldaviei una mana de Cumani, cu totulu vre trei-patru dieci de miie sel; tôte aceste misicamete poporali, potemu dice relative pucinu insemnate, scriitorii coetani le oserba și notédia, le atesta diplome regesci, le semnalédia alte acte dein partea magistratureloru statului: numai inmigratiunea poporului rom. cea colosale. — cumu canta se presupunemu cá a fostu dins'a, déca

¹⁾ B. P. Hasdeu *Istori'a crit. a Rom.*, Bucuresti 1874; vol. I. pag. 296.

²⁾ J. C. Schuller *Argentumentorum pro latinitate linguae Valach. seu Rumunae eperisis, Cibinii* 1831; *Entwickelung der wichtigsten Grundsätze für die Erforschung der rum. oder walach. Sprache*, in *Archiv des Vereins für siebenb. Landes.*, t. I. fasc. 1. pag. 67—108; *Zur Frage über Ursprung der Rumänen u. ihrer Sprache*, Hermanst. 1855.

³⁾ B. P. Hasdeu *Din'a Film'a, Gotii și Gepidii in Da ci'a* Bucuresti 1877.

⁴⁾ *Sulzer* și *Engel* la P. *Maioru* *Istori'a* pentru inceputulu Rom., pag. 244 s. u.; R. Rösler *Românische Studien*, Leipzig 1871; P. Hunfalvy *A rumun nyelv*, Budapest 1878.

a fostu, — numai ea se fia scapatu ôre dein vederea lor? „Credat Judaeus Apella“.

Totulu se esplica in modu multu mai naturale si mai conforme adeverului dein caractrul si modulu vietuiei dîseloru gînti barbare. Intr'adeveru ce si cumu erá ele? Erá nesce ôrde selbatice belicóse, nesce armate sub unu mare capitanu, fóra stabilitate si fóra capetáiu, dedate a traí dein plénu si rapine facute prein incursiuni in tienuturile cultivate ale poporatiuniloru mai paciuite, éra dupa acea a-si luá cortulu in spate si a se mutá dein locu in locu, déca cumva le stimtoriá dein vre-una directiune alte popóra mai potenti, séu déca in alta parte le surideá speranti'a unei prede mai opulenti si mai grase. Daciele fóra indoiéla inea au semfítu destulu de desu si amaru furi'a devastatória si flagelulu incursiuniloru lor, contr'a caror'a, cá mai tardíu contr'a invasiuniloru crudiloru Tatai, elementulu latino-romanu i suminstrara adapostu mai multu au mai pucinu securu muntii si padurile milenarie nepetrunse ale patriei lui. Scurtu: faptele istorice bine splicate si intielese ne costringu a crede, cá poporatiunea lat. de la colonisatiunea sa incóce continuu a esistatu in tienuturile Dacieloru, éra contactulu seu cu nestabili barbari dein vorba a fostu ¹partiale si neinsemnatu si potere-amu díce fugitivu, asiá cátu dein acést'a se splica de ajunsu lips'a mai totale a vre unei urme de influentia, ce cestiunatele limbe barbare o aru fi exercitatu asupr'a románei, si vice-versa. De ar fi fostu dominatiunea desu memoratiloru barbari in Dacie mai stabile si mai fapteca, romanése'a nóstra intogmai n'aru fi scapatu de ingredientie p. e. gotice, cumu nu scapá bulgaro-serbésc'a¹), fiendu cá in tienuturile Bulgariei si Serbiei de adi se stabilise si locuise tempu mai indelungu una parte dein Goto-gepidi.

Mai adunci, multu mai adunci si mai nestergibili urme lasá in limb'a nóstra contactulu ei cu Grecii, Turcii, Magiarii si desclinitu cu Slavii, totu atáte poporatiuni, cari aveá, séu in decursulu seceloru si-fipsara, in vecinetatea Romániloru locuintie stabili. Grec'a, precumu e cunoscutu, inea pre tempulu imperatiloru románi, i disputá latinei rangulu in pártile orientali ale imperiului. Chiaru colonisti románi, se marturimu, fure in Daci'a adusi in parte si dein regiunile imperiului mai grecesci.²) Aduge er'a fatale a fanariotiloru (1711—1820) in principatele rom. dunarene, candu limb'a si societatea rom., abiá scapata de jugulu limbei slavóne, cadiuse sub alu celei elene si neogrecesci. Totu dein acésta era a decadentiei natiunali rom. datédia si turcismii limbei rom. transearpatine, si cu vre trei secle de mai inainte, de candu adeca Baiazetu II. in urm'a victoriei depre Campulmierleloru in 1392 ocupá intréga peninsul'a Balcaniloru, turcismii dialectulu macedo-romanu. Magiarii asisídere depre la secl. X., dara mai vertosu alu XIII.—XIV., candu le sucese incetu pre incetu a-si impinge marginile rega-

tulu pana la Predélu, incepura a dá impromutu tesaurulu nostru lesicale multe de tóte. Dara Slavii de candu si cumu? Se ne spúnemu la acestu locu opiniunea si despre tempulu si modulu funestei iniuriintie a slaviceii asupr'a limbei nóstre.

(Va urmá.)

Dr. Gregoriu Silasí.

Meditatiuni.

Viéti'a.

Viéti'a-i unu riu mare,
Multu rapide si rece,
Acarui unda omulu
De-a 'notulu candu o trece,
La malu nicicand nu póte
Esi, unde-a doritu:
De valuri totude-aun'a
Mai josu este rapitu.

Dar' merge si ne lasa
De locu ce 'mbetranimu.

Amorulu.

Amorulu e robia,
Prinsóre grea, amara:
Din care nicicandu inse
N'ai vré se esi afara.

Guralivulu.

Frumséti'a.
Frumséti'a e o flóre,
O rosa parfumata,
Ce 'n primavér'a vietiei
Cu farmecu-i ne 'mbéta.
Dar' vai! abié sosese
Alu tomnei ventu grosu:
La ceriu parfumu-i sbóra,
Si frundiele-i cadu josu.

Cei ce au gura prea mare,
Nu dá multu p'loru cuvinte.
Celu ce si-lauda-alui fapte:
Nu lu-crede; se scii, cá minte.
Gâsc'a sbiara, de se 'naltia
Num' unu cotu de la pamentu:
Vulturulu inse 'n tacere
Sbora pan' la ceriulu santu.

Anim'a.

Speranti'a.

Speranti'a-i o femee
Cu farmecu zimbitóre.
Dar' cum e de frumósa,
Asiá-i de 'nsielatóre.
Ea ne iubese, pâna
Cá tineri o iubimu:

Anim'a nostra-i o mare;
Sémtiulu celu adeveratu
E unu scumpu tesauru, care
Jace 'n fundu-i cufundatu,
Si de-acolo cu greu poti
La lumina cá se-lu scoti...
Totu, ce ese-usioru la sóre:
Este spuma trectatóre.

Petru Dulfu.

Nu-i totu auru, ce lucece.

Novela.

(Continuare).

III.

A trei'a dí, dupa intélnirea din urma, Ionu Radu Radulescu intra in cancelari'a amiculu seu avocatulu Aris-tidu, lasandu usi'a dupa sine deschisa, si imbratiosíndulu f-i díce:

— Viná amice, se te stringu la pieptulu meu ardietoriu de celu mai infocatu amoru — — — asití imbratiosíá lumea intréga, si in ea pre scumpulu meu idealu...!

Dá, — continuá cu entusiasmu — eu sum, celu mai fericitu, intre fericitii amorosi... Amorulu meu e poeticu, e sublimu... si sum fericitu, cá-ci ea me iubese — —!

¹) Schaffarik. Slow. Star., pag. 347—348.

²) Ehrenfeld Epigraphische Nachlese

Da me iubesce, cu acelu sântiementu, cu ace'a pasiune, cu care o iubescu si eu. . . Ea se intereséza de amorulu meu, — ea 'mi suride, — ochii ei frumosi mi-dîceu: te iubescu . . . te iubescu . . . ! Ah si eu te iubescu multu adorat'a mea . . . si-ti juru amoru si fidelitate pâna la mormentu. . . .

— Amice Radulescu, — 'lu-intrerupe Aristidu — tu esci in ratacire, séu cum se-mi esplicu . . . ?!

— Nu-su in ratacire . . . ci umblu pre calea fericirei, — î-i intredîce vorbitoriulu.

— Si atunci ar' trebui se le spui tôte acestea adoratei tale, si nu mie, — î-i reflectéza Aristidu, — cam seriosu.

— Eu spunu la tóta lumea, cà iubescu, si mane o se-i spunu si ei! Dá, mane, candu la 12 óre a intóná clopotulu celu mare istoricu, dela beseric'a négra, voi rosti si eu primulu cuventu de amoru. Voiu face primulu pasiu istoricu in viéti'a mea atátu de pucinu istorica pâna aci. . . — mîne am se petiescu pe frumós'a Agnita alui Dimitrie Paunescu, finesce Radulescu resolutu. —

— Acesta, a fi, in adeveru unu pasiu istoricu — dar' practicu, dîce Aristidu; — inse iubitul meu amieu linlescete . . . poftesce si ocupa locu, aci in scaunulu acest'a cu bratie. Apoi vorbesce-mi cu sange rece si pre-quetare, cum ai venitu la acestu pasiu resolutu; si déca ai lipsa de modest'a mea servire, poftesce si dispune cu mene, nu cá si cu unu avocatulu, ci cá si cu unu „amicu bunu.“

— Pre parol'a mea de onóre, ti-spunu amice! cà eu o iubescu ferbinte; si ea inca me iubesce . . . dá trebue se me iubéca. . . ! Amorul meu î-i sublimu — e scumpu; — dîce Radulescu, lasându-se in scaunulu cu bratie.

— Dá, încátu privesce zestrea considerabila a Agnitei, amorulu teu amice e scumpu — pré scumpu, î-i reflectéza Aristidu.

— Me ofensezi amice, si-mi insulti cele mai scumpe sântiemente, de presupui despre mene ceva câscigu materialu in acést'a privintia; — i respunde maniosu.

— Nu am cugetulu de a te ofensá -- dîce Aristidu cu bunavointia — dar' noi advocatii suntemu dedati a cumpeni lucrulu din tôte punctele de vedere. . . Dar', vorbesce-mi te rogu seriosu, ce ti-a causatu entusiasmulu acest'a, si ce afacere te-a adusu acuma la mine?

— Ai dreptu; — respunde Radulescu, reculegându-si cugetele -- ti-oiu vorbí, asculta:

— Suntu diece dîle, de cându sum aici, — acestu tempu a fostu destulu de lungu, cá se o cunosecu pre frumós'a Agnit'a Paunescu, si pré scurtu pentru unu amoru asie nobilu cá alu meu; — continuá Radulescu seriosu — cá se nu-mi urmarescu mai departe noroculu. Asculta! — In tóta diu'a o amu vediutu, in tóta diu'a o amu salutatu cá pre unu lucéferu a sperantiei, si in tóta sér'a mi-amu inchisu ochii cu chipulu ei in memoria si anima. Cátu a fostu dilele de lungi me-amu pre-amblatu sub fe-

réstr'a ei; ea cautá la mene doiosu si cu iubire; eu 'mi redicámu ochii in susu . . . noi ne-am preceputu. Eu iubescu: — ea iubesce. Amorul nostru e unulu si acel'asiu Déca nu me-ar' iubi: nu mi-ar' suride — — si oh, nu ar' cauta atátu de frumosu si atátu de petrândietoriu in ochii mei, cari î-i dicu: te iubescu.

Vediendu eu atâtea dovedi de iubire, l'am rogatu pre dlu Ipocritu T. Tabanu se-mi medilocéca o convenire cu frumós'a Agnita, se-i spunu: câtu de multu o iubescu! Adi inca eram in patu candu intra la mene dîcându-mi:

— „Dimitrie Paunescu te va primi cu respectu si afabilitate in cas'a s'a; si eu te asigurediu, cà numai dela domni'a-t'a aterna si poti capeta man'a frumósei s'ale fete si poti contá la o zestre considerabila!“

— Éta amice, indemnulu, care me face adi asié de fericitu. Éta de ce am venitu la tene!? Am venitu se-ti spunu, cà mane o se fiu ginerele celu mai fericitu. . . !

— Si celu mai avutu! — nu!? 'lu intrerupe Aristidu.

— Dá, — apuca érașiũ cuventulu vorbitoriulu — eu am audítu, cà avutulu Dimitrie Paunescu, da o zestre considerabila fiicei s'ale; — ce scii tu positivu in privinti'a acést'a?

— Se vorbesce, despre o zestre de diece-mii galbeni, — i respunde intrebátulu, si eu te asigurescu cà nu te vei insielá. . .

— Asiedara am cele mai frumóse prospecte, — dîce Radulescu redicându-se de pre scaunu; — remașu bunu domnule amice, — la revedere . . . dá — — mane te-oiu rogá se-mi redactedi foi'a de zestre . . . la revedere, — dîce, strîngundu mân'a avocatului — si s'a dusu.

Ionu Radu Radulescu s'a departatu, cu cele mai esagerate sperantii; si avocatulu Aristidu s'a pusu pre cugete: cà óre ce se va alege din tôte acestea?! — — Lui i se parea totulu cá curiosu? Dar' s'a liniscitu dîcându intru sene:

— Mane o se vedemu!

(Va urmá.)

Alexandru Onaciu.

Doine poporale din Bucovina.

I.

Spune-mi puica. . . .

Spune-mi, puica, ce ti-i tie. Si la ochii si la sprîncene,	
De me lapedi cu manie?	Ca doi porumbei la pene.
Spune-mi draga ce-amu gresitu	Tu naltutia, suptirica
De me lapedi cu uritu?	Ca si trasa prin veriga.
Cruciulitia de arginta	Eu naltuti si suptirelu,
Améndoi ne-am potrivitu.	Pare-ca-su trasu prin inelu.
Cruciulitia de arama,	Cele buze narangii
Améndoi suntemu de-o séma	Cui le pastrezi, cui le tii?
Si la statu si la purtatu,	Cica-i diamantu maruntu
Si la dulce sarutatu,	Pléca-le se le sarutu.

Puiculitia, pentru tine
N'a remasu anima 'n mine
Pucintica ce-a remasu
Si-ace'a de doru a arsu.
Intru 'n casa, iesu afara,
Inimiór'a-mi arde 'n para.
Iesu la campu cá se me stingu
Vântulu bate eu m'apîndu.
Eu ceru de la Domnulu mórte
Par'a si mai tare arde. . .
Puiculitia, drag'a mea!
Drag'a mea, iubit'a mea!

Noi de candu ne-am despartitu
Amu prinsu rana de cutitu,
Si me uitu la toti cu mila
Se-mi pue cutítu 'n mana
Se facu inimiórei locu
Se iasa para de focu,
Ca biat'a n'are norocu,
Se curga sange 'nchiegatu
Prin dragoste câscigatu,
Rosiu, negru, mohorítu
Prin dragoste dobânditu. . .

S. Fl. Marian.

Dam'a misteriosa.

Novela.

De J. H. Temme.

(Continuare.)

Ei ajunsera la o ruptura mica a tiermului, unde i
acceptá o luntritita cu unu vêsasiu in ea.

Domnisiór'a rediemata de man'a caletoriului sarí in
luntritita.

Junele sarí dupa dên's'a.

Betranulu li-urmâ.

Ea se puse pre o banca.

Pune-te lânga mene, dise ea intr'unu tonu deosebitu,
mai demandatoriu.

Junele se puse lânga ea pre banca.

Betranulu se asiediã vis-a-vis de ei.

Banc'a, pre carea siedeau erã angusta; ei trebuiau se
siedia strinsũ lânga-olalta.

Recél'a noptiei se sêmtf numai in ploia de pulvere a
apei cadietore; — pre fluviu inse, temperatur'a erã lina si
caldutia.

Domnisiór'a lasã se-i cadia sawlulu, ce-i-lu dadu-se
insocitoriulu ei.

Junele vediũ lânga sene nesce umeri fini si rotundi si
atatu de albi si atragutori, cum nu vediuse neci odata. Si
elu siedea asié de aproape de ei, incatu-lu atingeau Anim'a-i
batea puternicu; si avea se-i bata inca si mai puternicu.

Luntritita erã cateva sute de pasi din josu de ca-
taractu.

Pote-se pluf însusu aproape de cadere? intrebã dam'a
pre vêsasiu.

Pâna la cinci-spre-diece seau diece pasi.

Fora periclu?

Luntritita se vá utítutiã tare; inse numai la parere
periculosu.

Atunci mânã intr'acolo!

Ea avea curagiu si pentru insocitorii sei.

Neci pre domnulu celu betranu nu l'a intrebatu inain-
te de a dá acestu mandatu vêsasiului, macar' ca acel'a i-erã
unchiu.

O relatiune deosebita! trebui se cugete junele ca-
letoriu. Cene pote fi ea? Si ce este elu?

Luntritita taiã torentele in susu.

Ap'a erã misícata de invaluable'a infricosiata a unde-
loru. Mic'a luntre jucã pre de-asupr'a undeloru si a valu-
rilor.

Inse erau inca mai cinci-dieci de pasi pâna la cata-
ractu.

Oh! acést'a e magnificu! esclamá dam'a.

Ea se bucurã; erã deplinu indestulita, cá unu copilu
carele a capetatu o jucareia noua si frumoasa. Neci o trasu-
sa de superbia, de mandatu mai multu pre frumós'a-i faciã.

Ea are multu curagiu, trebuí se-si dica junele, ma si
o anima curata si vesela. Dar óre cene este ea?

Valurile loviau mai iute si mai tare. Luntritita nu le
potũ taiã pre unele, ér' altele nu se frangeau in dens'a.
Ele o redicara. Dar' misícarea ei erã inca cea a jocului,
desi a jocului selbatecu.

Bucuri'a tenerei dame deveni totu mai mare.

Cum sare, cum curge! Noi, luntrea usióra, valurile,
in valuri lun'a! Incontr'a nostra, cu noi! Potemu mai de-
parte vêsasiule?

Ei erau încã cam trei-dieci de pasi, dela cataractu.

Inca diece pâna in cinci-spre-diece pasi, fũ respunsulu.

Inainte! comandã dam'a.

Luntrasiulu bagã adencu vês'l'a; si numai in depar-
tare o scóse afara. Luntritita sborã susu. O unda inalta se
redicã incontra ei, o rapedf in inaltime si o aruncã deoparte.

Ah! strigã dam'a, — inse nu mai multu de bucuria.
Lovirea si aruncarea valuriloru a fostu pré vehementa. Ea
se spariã, ingalbinã; acum nu se mai potea tiené si apucã
braciulu junelui barbatu.

Tienemè! strigã dins'a palida.

Acest'a o cuprinse; ea se apesã spre densulu si tre-
buiã se o stringa la sinu, déca voiã se o pota tiené tare
in luntritita vaccilatória. Elu inse sciã bene, ce e de facutu.

Indereptu! comandã apoi vêsasiulu.

Acum disparũ spaim'a damei, se plecã odata si apoi
se trase decatra elu indereptu, mesurându-lu cu o privire
plina de o mirare superba cá si cum ar' voi a dice, cum
vine densulu a demandã aicea.

Te temi? — 'lu intrebã dens'a.

Da, respunse elu, pentru domni'at'a, domnisióra. Elu
pronunciã aceste cuvinte cam aspru. Acum disparũ si diã
faciã ei superbi'a. Ea se luptã cu sine cate-va secunde,
apoi i intinse mân'a.

'Ti multemescu, — dice dens'a cu o voce atât'a de
cordiale si intima, cá si cum l'ar' rogã totũodata de iertare
pentru superbi'a sa.

Sentiendu acum junele apesarea lina a mânei fine
incepũ a-i bate anim'a mai puternicu; si elu tremurã. Elu
nu se opuse acestei tremurari de fericire, carea, plina de
desfatãre, se furisiã prin totu corpulu seu. Si ea sêmti tre-
murarea, cá unu presentimentu straordinariu i cuprinse
anim'a-i candida.

Luntri't'a ajunse la celu-alaltu tiermu. O trasura stá acolo. Visitiulu sarì de pre capra si stete inaintea usitiei deschise a trasurei.

Domni'a-t'a vini cu noi? intrebà dam'a pre junele caletoriu. Ea-lu intrebà rugatória; dens'a nu mai demandá I-a impusu dora portarea lui demandatoria de mai inainte, respunsulu lui aspru la intrebarile ei sarcastece? Séu nu a fostu dedata cu o portare asié de libera, franca si resoluta? Nu se scie.

Domni'at'a esti prea buna, adause elu totu asié de usioru cá mai inainte.

Ea-i dete mân'a spre a o redicá in trasura.

Elu o aredicà in launtru.

Sui in trasura! demandà dens'a cu bunavointia.

Densulu ascultà cu placere; voiá se se puna vis-a-vis cu ea, pentru a lasá loculu de lângă dens'a domnului celui betranu, unchiului ei.

Pune-te domni'at'a aici lângă mene.

Elu trebuì se se asiedie de laturea ei.

Unchiulu luà locu vis-a-vis de ei.

Trasur'a apoi durai de-acolo catra Schaffhausen.

Ce relatiu ne caracteristica! voiá éra-si se seruteze tenerulu studinte; inse nu ajunse la neci unu resultatu.

Candu se puse in trasura 'si luà de pre umeri traist'a si si-o puse dinaintea s'a pre genunchi. Erá unu obiectu frumosu, curatielu si placutu, si dam'a se uitá la elu cu unu felu de curiositate.

Domniat'a esti studinte? — 'lu intreb'a dupa ace'a.

Eu vinu dela Universitate.

De siguru din Heidelberga?

De-acolo.

Ti-ai terminatu studiale?

Da.

Si acum'a esti in reintorcere catrá casa?

De-ocamdata in o mica excursiune de petrecere.

Dam'a i-a adresutu acesta intrebari cu unu interesu amicabilu.

Patri'a mea e in Nordu, adause elu de sene.

In Nordu?

Langa marea baltica.

Cum? strigà dens'a plina de mirare.

Apoi se uitá éra la traist'a lui frumoasa si continuà cu unu entusiasmu usioru:

Ah! e placutu a face excursiuni prin lume, de totu singurn, liberu si usioru, fora sarcinì, fora grigì, chiar' fora cunoscuti, cu nemicu la sene decatu traist'a frumoasa verde, anim'a vesela in sinu si sentiulu desceptu. Acést'a s'ar' poté face totu-déun'a si incontinuu. Neci unu omu in lume nu ar' trebuì. . . .

Ea se intrerupse la o privire a betranului, ce stá vis-a-vis.

Junele nu observase privirea betranului. Elu cugetá la sene. Unu studinte, care parasesce pentru totu-déun'a Universitatea, are destule cause de a se cugetá si ingrigí de sene.

Dá, — díse elu apoi, — e placuta acésta excursiune libera si usiora; inse totusíu adese 'mi este anim'a legata. Cum? intrebà dam'a cu mirare.

Este ultim'a remasitia a vietiei de studentu, a acestei vietie libere si vesele. Este ultim'a poesia a vietiei june. Indata dupa ace'a urméza intréga pros'a vietiei cetatienesci ordinare.

A filisteriului? surise dam'a.

A filisteriului cu alergaturile, complimentele si têrairile s'ale dupa postu si inaintare, dupa titluri si orduri, dupa léfa si adese si numai dupa panea uscata pentru muiere si copii; vene pulverea de acte si disciplin'a, ascultarea si servilismulu, casa. . . .

Aci se intrerupse, tocmai cá si dam'a cu pucinu mai inainte, inse nu in urm'a vre-unei priviri, ce intempinà, ci cu o cautatura rapede asupr'a frumoasei dame, ce stá lângă elu.

Ce a-i voitu a adauge? — intrebà dens'a.

Densulu inse tacù confusu. Óre potea se numésca casatori'a? Si acum rosì si ea, cà-ci intielese; deci trebuì se intrebe despre altù-ceva.

— Si acelu filisteriu, — díse ea fora a suride din nou, — inca-lu cugeti legatu de viéti'a si sortea venitoria a domnieitale?

-- Acel'a este sortea comuna de cetatianu.

Dam'a tresari.

Óre ce au fostu caus'a acestei tresariri? dóra cuventulu »cetatianu« a facutu asupr'a damei o impresiune atatu de deprimatoria? . . .

Trasur'a se oprì in cetatea Schaffhausen inaintea ospetariei.

— Unde te incuartirezi domni'at'a? intrebà dam'a pre june.

— Mie-mi este totu un'a ori unde, fù respunsulu.

— Eu amu trasu la »Adler.«

— Si eu potu remané aci.

Marcherii au fostu esitu dejá la trasura cu lumini.

Junele sarì afara pentru de a ajudá damei se se scobóre din trasura, si-i tienù mân'a. Luminele 'si aruncara radiiele lucitorie asupr'a lui: o figura inalta si svelta, o façia frumoasa, puternica si superba, cchi vioi si fulgeratori, cari inse aveau o expresiune limpede si tacuta.

Asié stá elu inaintea frumoasei straine, inaintea domniórei Mari'a! Astù-feliu 'lu priviá dens'a la radiiele stralucitorie a lumineloru si a lunei plene! Si misícarile lui erau usiore si destere; tali'a-i mladiosa si tienut'a lui nobila, cá a unui adevratu cavaleru, cu tote-cà erá numai unu barbatu, care nu avea alte prospecte, decatu sortea unui cetatianu-comunu.

Dam'a 'lu priviá cu o surprindere usiora si placuta. Apoi i intinse man'a cu amabilitate gratiosa.

Elu o aredicà din trasura. Inse candu voiá se-si puna braciulu in alu lui, cá se o conduca in otelu, unchiulu ei pasì spre dens'a; si-i sioptí ceva la urechia. Se pareá ca unu singuru cuventu. Tenerulu caletoriu inca-lu potù

audf, — de întielesu inse nu a întielesu nemicu. Audf't'a elu vre-una cuventu strainu, sunete a unei limbi necunoscuta?

Dam'a 'si trase bratiulu indereptu.

Ea se inchinã cu maiestate catra junele barbatu, — cu maiestate si superbã aã o regina. Si atatu de straina, atatu de rece.

'Ti multiamescu, domnulu meu, — dîse cu demnitate.

Apoi 'si intinse bratiulu domnului celui betranu, ca-rele o conduse in ospetaria.

Nu mai cantã indereptu dupa junele stadiute.

Inse neci dupa altũ-ceneva. . . .

Candu a sositu trasur'a, frumoasei straine la ospetari'a, inaintea acesteia stã unu-altũ ecuipagiu gata de plecare. Unu singuru domnu, unu barbatu teneru, de unu aspectu nobilu, stã la portiti'a lui, avendu de cugetu a se urcã.

Elu asceptã unu momentu, cã se vedia mai antãiu, cene se va scoborî din trasur'a de curundu sosita; si vedindu pre dam'a nõstra, se uimì, pareã a nu-si crede ochiloru, si fiesandu-o o privì indelungu.

Pre acest'a 'lu vediu se unchiulu damei si se infiorã, apoi i siopti acelu cuventu la urechia. Ea i-a prinsu bratiulu si superba cã o regina a intratu in ospetaria. Pre domnulu celu strainu nu l'a vediu tu, neci cã s'a uitatu dupa densulu, precum neci betranulu nu a cautatu mai multu catra densulu.

Strainulu pre unu momentu devenì nedecisu, se se suie si se pornesca sãu se remana. Iute inse se decise pentru plecare si cu vehemencia se aruncã in trasura.

Mãnã! strigã apoi visitiului; si trasur'a durai departãndu-se.

Junele nostru caletoriu a vediu tu pre acestu strainu.

Cene a fostu domnulu acel'a? intrebã elu cu interesu pre marcheriu. Acest'a inse nu sciã. Strainulu sosindu dela cataractulu Renului a popositu numai cateva ore, fora de a-si spune numele

Si cene e dam'a, cu care am venitu eu?

Domni'at'a nu o cunosci?

Nu!

Ea a venitu aci cu insocitoriulu seu. In cartea ospetiloru s'a inscrisu: Heim, particulariu din Holstein, cu nepot'a s'a.

(Va urmã.)

Gerasimu Domide.

Blastemulu Fetei insielate.

Flore gelnica florica	Mai pe urma unu copilasiu
Blastematu se fii badica:	Se te porte la orasiu;
Se-te 'nsori de noue ori	Cã si eu te-asiũ miluì
Si se ai noue feciori;	Cu-o cogitia de malaiu
Mai 'nainte-o copilitia,	Uscata de noue ani,
Se-te porte la ulitia	Neci ace'a nu-ti-o-asiũ dã

Pãna ce nu te-asiũ mustrã Pe totu delutiulu bujoru

Dragi ne-amu fostu, bade, Si 'n tota cas'a fecioru!

ori ba?! Pe totu rezorulu bucate

Si-o fãta la siepte sate;

Si-ace'a inca se mora,

Candu a fii tocmai feciora.

Altulu.

Dee Ddieu maicutia:

Blastemulu feciorului insielatu.

Scii tu mãndra ce ti-am spusu Candu a fii pe la ugina
La culesu de cucurusu: Se te-aprindi cã si-o lumina,
Se porti pãna de tulie Candu a fii de catra sãra,
Se-mi fii draga numai mie, — Se te topesci cã si-o cãra,
Dar' tu purta-si pãna verde Candu a fii la mediu de nopte
Se fii draga cui te vede. Trãcate sãdori de morte,
Ajunga-te mãndra ajunga Èr' colea spre demanãtia
Dorulu ce pe men' m'alunga, Se treci mãndra din vietia. —
Ajunga-te-unu doru cu dragu Te-am iubitu si mai lasatu
Se siedi tota diu'a 'n pragu. Tare reu mai insielatu.

Vasilie Ghetie.

IDEI SI PRINCIPIA.

— *Copii trageti, eu vrãu astãdi se me intrecu in arcu cu voi!*
Acstea cuvente chiamãu in giurulu lui Mihãiu Bravulu pre teneri spre a impuscã la cinta. — Acestu canteu urmandu mai departe dice cã mii din poporu intrebã ca incãtrã e cint'a si li se raspundeã: *Colãd preste muntii celi'a! . . . Èr' altii le dicãu: Dincãce preste mari! . . .* întiepletiunea inse le dîse:

*Nu in pieptu' Dãmnã cint'a,
Nu la Turci, Cazaci, Tulari,
Suntu dusimani cu multu mai mari!*

Si poporulu intrebã:

Cum mai suntu dusimani mai mari?

Si-apoi li se raspundeã:

*E zavizl'a, mandri'a,
Nedreptatea, faciari'a,
Este ur'a dintre noi,
Este post'a de domni noi!*

Se lovimu cu totii in acãsta cinta, — se sãrimamu ur'a, se lapedamu imparechiarea, — si atunci vomu fi tari si puternici a face minuni!

— *Doze lucruri trebue se lipsesca unui poporu: uitarea si iertarea;* — si alte doze trebue se-lu impodobesca: *recunoscintia si restunarea.* Poporulu inzestratu cu aceste insusiri e demnu de unu viitoriu stralucitu si de una vietia neaternata cã-ci va avã destula potere pentru de a-si aperã mosia stramosiesca si a-si cãscãgã stim'a si respectulu veciniloru, fia acesti'a dusimani sãu amici.

Uitare se nu dee celoru jert'fiti pentru tiãra, — neci *iertare* streiniloru dusimani poporulu, cu atatu mai multu candu acesti'a, injunghiandu tiãra cu pumnalulu nedreptatiei si indrasnelei, o trunchiaza pro veci.

Recunoscintia poporulu trebue se aiba pentru eroii cari cu pretiulu vietiei loru prin cuventu sãu prin fapte, sau luptatu pentru patri'a si natiunea loru, — *restunare* vecinica se jure neimpacatu protivniciloru seculari.

POSTA REDACTIUNEI.

— *Logogrifele* si Gaciturile price, de siacu etc. sosite in decursulu lunei — sa voru publicã pucinu mai tãrdioriu.

E. S. in *M.* Multiamita de parfumu.

— *14 Poesii.* . . . Speramu ca dã, baremi cea mai mare parte din ele. Intra celã alalte aveti dreptu . . . dar' se speramu in venitoriu ca: *Nemesis* intãrdia dar' nu remane!

Proprietariu, Editoriu si Redactoru respundietoriu: **Niculãe F. Negrutiu.**

Imprimari'a lui Joanu Stein in Clusiu.